

Anna Sentís: «Mostrar-se vulnerable és activisme polític»

L'autora reusenca ha tret el seu segon poemari, "Vulnerable", que presentarà a Falset el 14 de maig

L'autora, Anna Sentís, a la presentació de «Vulnerable» a Reus | Cedida

Vulnerable és el poemari autoeditat per l'autora **Anna Sentís** o, com es diu a les xarxes, *La Vulnerable*. Barrejant **fotografia i poesia**, la poetessa reusenca plasma a les seves pàgines tota una defensa de la vulnerabilitat i la sororitat des d'una mirada autobiogràfica.

Amb *Vulnerable*, Anna Sentís publica el seu segon poemari i, aquesta vegada, amb una perspectiva més madura sobre l'amor, el desamor, la maternitat i la sexualitat.

- La paraula vulnerable té molt de significat per a vostè, per què va triar aquest títol?

- Jo a les xarxes em dic *La Vulnerable*, abans em deia *fluirenpalabras*, que és el nom de quan vaig començar a publicar els meus escrits a través d'un blog. Però durant aquest temps he fet una evolució i ja no m'identificava amb el nom, el trobava naïf. En molts escrits parlo de i des de les meves vulnerabilitats i, de fet, un dels lemes del llibre és "mostrar-se vulnerable sempre serà revolucionari". I, com que sempre he intentat defensar aquest concepte, em vaig posar el nom de *La Vulnerable*.

Una de les coses que no interessa a un sistema heteropatriarcal i capitalista és que mostrem les nostres vulnerabilitats perquè això fa que les persones connectem i les persones connectades es relacionen d'una altra manera. Perquè hi hagi un canvi social primer hi ha d'haver un canvi entre els vincles de les persones i, abans d'això, hi ha d'haver un canvi amb un mateix. Llavors, si fas el treball com per poder-te mostrar vulnerable davant els altres quan ens han ensenyat que això és feble, estàs canviant aquesta connexió amb l'altra persona i, posteriorment, podrà haver-hi un canvi social també. Per mi, mostrar-se vulnerable és activisme polític.

- És una reivindicació, la vulnerabilitat?

- Sí, totalment. Totes, d'una manera o altra, som i ens sentim vulnerables en tota la varietat de significat que pot tenir la paraula i que en el llibre es veu. Vulnerabilitat és que pateixis un abús sexual, que t'enamoris i ho puguis expressar obertament o patir una depressió: tot això ho és i ens costa molt parlar-ne.

- Sobre quins temes parlen els seus poemes?

- Molts parlen d'amor i desamor, però sobretot de la influència de l'heteropatriarcat en les relacions que establim les dones, com són l'hermetisme emocional dels homes, el fet de bolcar-se massa en una relació... Hi ha algun relat eròtic i és una defensa de viure lliurement la nostra sexualitat, però també parlo de maltractament físic i psicològic, d'abusos sexuals, de maternitat...

- Són temes molt diferents: tots comparteixen aquestes vulnerabilitats?

- Sí, encara que en diverses fases perquè és molt autobiogràfic i també vaig tenir la controvèrsia de dir: "Ostres hi ha moltes altres vulnerabilitats que jo no pateixo". Soc una persona cis, europea, no sóc migrada i jo mateixa no estic patint certes opressions simplement perquè tinc aquests privilegis. S'ha de ser conscient que hi ha altres persones que tenen moltes altres vulnerabilitats que nosaltres no.

Jo, a les persones que les pateixin, els puc donar un altaveu, perquè la veu ja la tenen, encara que els faltin espais on es puguin expressar. Estic parlant des dels meus privilegis i m'agrada remarcar que aquí es parlen de moltes vulnerabilitats, però que són les que jo he patit i n'hi ha moltes d'altres.

- Al llibre també denuncia el masclisme en totes les magnituds.

- Sí, també d'aquests que es diuen micromasclismes, tot i que és una expressió que no em fascina massa perquè al final tot són gotetes que van caient, van calant i que generen moltes altres coses. En diferents graus tot ve del mateix, és la punta de l'iceberg.

- Les situacions que mostra als poemes són autobiogràfiques? Com de personal és "Vulnerable"?

- 100% personal perquè quan necessito treure coses, les vomito. Tot és autobiogràfic. De fet, per a algunes de les fotografies del llibre vam anar al lloc en concret on havien passat uns abusos o altres situacions. Per mi era important i també va ser fort, eren llocs on feia anys que no hi anava. És personal del tot.

- Per què va voler unir poesia i fotografia?

- Crec que la imatge aporta alguna cosa molt potent i, a més, em venia de gust fer un projecte amb Ilium Colective, que és un col·lectiu de Barcelona que treballa per generar un canvi social a través de l'art, el feminisme i la memòria històrica. Les imatges donen un respir i et traslladen a una atmosfera compartida amb el poema. Amb la fotografia hem volgut tornar als orígens, per això hi ha molt de cos i molta natura, perquè és com tornar a les arrels. La dicotomia de tornar al blanc i al negre, a les vulnerabilitats.

- Això es veu a "L'olor a cotxe nou", un poema que explica un abús sexual, i en què uneix el text amb una fotografia.

- Aquest és un dels poemes amb què vam anar a un lloc important, vam anar al pàrquing d'una discoteca de Salou on feia molts anys que no hi anava. En aquesta història jo tenia 17 anys i les

meves amigues hi eren, aquell dia. Quan van venir a la presentació vaig llegir aquest text i em van preguntar si hi eren, i sí que hi eren i no ho sabien.

Això també em sembla per reflexionar perquè en el moment de patir un abús moltes no se senten amb forces per explicar-ho. Per què no ho vaig explicar? Doncs perquè estava en xoc, no volia amargar la festa a ningú i això passa molts cops. Acaben d'abusar d'una amiga teva i tu no ho saps fins al cap d'uns anys.

- Escriure sobre això també és una manera de curar ferides o de dir a qui ho llegeixi que és una cosa que passa.

Bé, un dels aprenentatges que tret de teràpia és que hi ha coses que no es curen mai. Un maltractament físic, un abús, aprens a conviure-hi i en el meu cas ho transformo per treure-ho de dins. Des que publico els escrits he vist una repercussió al meu voltant i dones que no em coneixen de res, m'escriuen i em diuen: *"Tia, això a mi també m'ha passat i no ho he explicat mai a ningú"*. I de sobte un relat de tot el que els ha passat.

Has aconseguit tocar-li alguna cosa a algú que no et coneix de res i s'ha vist amb les forces d'expressar-ho. Això em sembla molt potent i és el que té mostrar-se vulnerable, que l'altre també es veu capaç de mostrar-se així i és sanador. Hi ha una part de tu que fa les paus amb tu mateixa.

De vegades insistim a curar, i curar, i curar i no: hi ha coses que et faran mal tota la vida. Però la qüestió és què fas amb aquest dolor i no encaparrar-se a pensar que has d'estar bé amb allò. També estàs en el teu dret de saber que allò que has viscut ha estat una puta merda i que no ho sanaràs mai i la tristesa, la frustració, la ràbia són hiperlegítimes.

-De fet, què és el que espera causar en el lector? Què vol que senti en llegir els seus poemes?

- Realment no espero massa cosa. Com que escric de manera personal, quan algú m'escriu per dir-me que allò li ha tocat la fibra, que s'hi ha sentit identificada, és quan em ve la sorpresa. Suposo que si esperés alguna cosa seria remoure, amb tota l'amplitud de la paraula. De fet, quan faig els recitals hi ha vegades que són en llocs més alternatius i, de vegades, són a la plaça d'un poble amb gent molt gran i famílies o un públic que no és tan afí a la meva ideologia política i jo aviso: "El que diré us incomodarà". Molta gent s'incomoda, però he vingut a això, crec que si no incomodés a ningú en un recital, sentiria que no ha anat bé.

Ver esta publicación en Instagram

Una publicación compartida de Anna Sentís (@lavulnerable)